

Virus odešel, nesvoboda zůstala. Snad jsme nezapomněli?

20.9.2025 - Tomáš Hudos | Strana svobodných občanů

Léto pomalu končí a na podzim nás po 4 letech opět čekají volby do Poslanecké sněmovny.

Média jedou na plné obrátky, billboardy vidáme na každém rohu a horká fáze kampaně se pomalu blíží svému finále. Témat letošních voleb se ve veřejném prostoru objevuje spousta, lidé mají na politiky různá přání a stížnosti. Těch stížností je jako obvykle více. Oprávněně. Nedá mi to. Mezi tématy těchto voleb chybí jedno podstatné: covid-19 a vše, co s sebou přinesl do naší společnosti. Tyto volby jsou přeci prvními volbami do poslanecké sněmovny, ve kterých jsme s dostatečným odstupem schopni střízlivě vyhodnotit, co se to tenkrát vlastně stalo. Snad jsme nezapomněli?

Pojďme si to rozebrat pěkně od začátku. Koncem roku 2019 se rozšířily informace o neznámém viru, který se začal nekontrolovaně šířit po celém světě. V Česku se první případy nákazy objevily začátkem března 2020, do konce června se u nás prohnala první vlna infekce. Vláda reagovala vytvořením mnoha opatření. Pro připomenutí uvedu jen několik z nich: uzavření škol, vyhlášení nouzového stavu, zákaz volného pohybu a povinné nošení roušek na veřejnosti, omezení velké části malého a středního podnikání, zákaz konání kulturních akcí, uzavření vnitřních sportovišť. Zpočátku to bylo pro všechny něco nového. Strach pronikal do každodenního života, lidé šli roušky a snažili se držet při sobě. Současně jsme už v této době mohli u mnoha lidí pozorovat známky narůstající iracionality, která byla pouhým projevem strachu a paniky ve společnosti.

Léto proběhlo celkem klidně. Obohaceni o nepříjemnou zkušenost z jara jsme už tak nějak tušili, že covid-19 není nemocí, která má potenciál vyhubit lidstvo. Při pohledu na ekonomiku v recesi některým pomalu začínalo docházet, že škody vzniklé v důsledku přijatých opatření začínají být neúměrně vysoké škodám, které způsobil virus samotný.

Od půlky září začalo jít do tuhého, přišla druhá vlna. Počty nakažených se navzdory mnoha opatřením vymkly kontrole a zdravotní systém se začal potýkat s vážnými problémy. Teprve v tento okamžik si mnoho lidí začalo pokládat otázku, zdali státem vynucovaná opatření mají nějaký efekt a jestli všechno to divadlo okolo není zcela běžným jednáním našich politiků. Když se ve společnosti objeví problém, něco uděláme a je celkem jedno, co to bude; hlavně že něco děláme. Dopadové studie neexistovaly, nezamýšlené důsledky opatření si málokdo dával do souvislostí a ekonomická stránka věci už vůbec nikoho netrápila – rozpočet je přeci bezedný. Tehdejší situaci rozhodně dvakrát nepomohly ani dlouhodobě přetrvávající problémy našeho socialistického modelu zdravotnictví. Nedostatek personálu, tabulkové platy, pracovní směny přesahující zákonné limity nebo už jen skutečnost, že lékaři v důsledku opatření „léčili“ po telefonu, zhoršila mnoha lidem zdravotní stav natolik, že po několika dnech bez potřebné péče volali rovnou sanitku.

Další věc, která se od jara podstatně změnila, byla nálada ve společnosti. Lidé toho začali mít plné zuby. Významná část společnosti postupně ztrácela motivaci dodržovat nařízení vlády a mezi občany začalo vznikat pnutí. Někteří na následky těchto opatření přišli o práci, mnoho podnikatelů zkrachovalo. Namátkově připomenu, že ne všichni museli mít zavřeno. Pokud jste pracovali pro koncerny vládnoucích politiků, pravděpodobně se toho pro vás moc nezměnilo.

Konec roku 2020 se stal pro celé tohle období přelomovým okamžikem. Přišly nové vakcíny a stát začal s masivní očkovací kampaní. Jistě si pamatujete ten enormní tlak, který se na nás valil ze všech stran, abychom se nechali očkovat: z médií, ze škol, z práce, od

příbuzných. To nejhorší, čeho se vláda mohla dopustit, byla manipulace s očkovánými lidmi proti těm neočkovaným. Vytváření občanů druhé kategorie, strašení chladírenskými vozy na mrtvoly v ulicích, mladé lidi vydírali sportem, důchodcům vyhrožovali vnoučaty. Doporučovali nám nenavštěvovat prarodiče, které v konečném důsledku zabíjela spíše samota než virus. Když ani tohle všechno nezabíralo a významná část populace se stále odmítala naočkovat, covidisté zoufale hledali cesty, jak donutit i ty poslední kacíře. Pamatujete si na odpornou

kampaň vyobrazující mrtvé lidi s hesly „uvěřil dezinformacím“? Nebo tu byly nápady, že zavřeme do lockdownu pouze ty neočkované, respektive že snížíme důchody neočkovaným seniorům, abychom je donutili se naočkovat. Vrchol absurdity nastal v momentě, když vláda přišla s očkovací loterií a nabízela lidem v případě, že se naočkují, možnost výhry nových tenisek nebo chytrého telefonu. Symbolem nesvobody se až do konce pandemie stal covid pas, v českém podání se bavíme o aplikaci Tečka. V praxi to znamenalo, že pokud jste nesplnili předem vládou stanovené podmínky, nemohli jste se de facto účastnit veřejného života. Studenti museli déle než rok sedět u počítače v rámci distanční výuky, přestože je virus nijak neohrožoval. Celé to skončilo s příchodem roku 2022, nouzový stav trval 284 dní. Zajímavostí toho všeho byla také skutečnost, že nejvíce imunní vůči státní propagandě byla starší generace. Mladí lidé poslouchali na slovo, málokdo si kladl otázky o smysluplnosti nařízení a ještě méně mladých bylo ochotno rebelovat. Domnívám se, že právě zkušenosti starších lidí z doby před sametovou revolucí a do určité míry také změna životního stylu mladší populace jsou hlavními důvody, proč starší generace vzdorovala vládním opatřením více než moji vrstevníci. Nejvíce nám ublížili dříve jinak automaticky uznávané autority: učitelé a lékaři. Lhali nám, hodně. Policisté byli těmi skutečnými vykonavateli zla, buzerace obyčejných lidí byla jejich každodenním koníčkem. Představa, že většina z nich stále pracuje u policie, je děsivá.

Co žádám od příští vlády? Za prvé, omluvu a přiznání, že to, co proběhlo, bylo selhání státu a veřejných institucí, které se už nikdy nesmí opakovat. Za druhé, přezkoumání bezpečnosti a účinnosti vakcín proti covidu-19, dále také otevření veřejné diskuse o dramatickém propadu porodnosti, kde pozorujeme silnou souvislost od počátku vakcinace. Za třetí, kompletní audit všech veřejných zakázek spojených s čímkoliv, co souviselo s covidem-19. A nakonec za čtvrté, zahájit vyšetřování všech politiků a „odborníků“, kteří se v dobách covidu podíleli na segregaci a diskriminaci neočkovaných osob.

Považuji za důležité, abychom se z těchto zkušeností poučili a abychom nikdy nezapomněli, čeho byli mnozí lidé schopni. Podobná situace se totiž může kdykoliv opakovat, a to v mnohem horším provedení, než tomu bylo tentokrát. Ta míra bezpráví a chaosu, kdy se nám během jednoho volebního období vystřídali 4 ministři zdravotnictví, doplněná takovou dávkou arogance a drzosti ze stran veřejných činitelů, byla neúnosná. Situace, kdy výkonná moc nerespektovala soudní moc a vydávala protizákonná nařízení, která lidé museli dodržovat, dokud je soud nezrušil, se nesmí stát standardem v této zemi. Volme tedy prosím ty politiky, kteří mají úctu nejen k ústavě ČR, ale především ke svobodě každého jednotlivce. Některé spoluobčany to stálo zdraví, ty méně šťastnější i život. Bez ohledu na výsledek voleb je jedno jisté – svět už nikdy nebude takový, jaký byl před covidem-19.

Tomáš Hudos

předseda Svobodných v Olomouckém kraji

<https://svobodni.cz/novinky/virus-odesel-nesvoboda-zustala-snad-jsme-nezapomneli>